

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: T. G.,
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. 111/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. 111/2019-190-TAXI/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále také „MHMP“) ze dne 21. 8. 2018, č. j. MHMP 1138926/2018 (dále také „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a kterým toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 100 000 Kč potvrdil. Žalobce také navrhl, aby soud, pokud se neztotožní s argumentací žalobce ohledně základu věci, svým rozhodnutím změnil výši uložené sankce.
2. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.
3. Dne 23. 4. 2018 byla žalobcem jako řidičem poskytnuta kontrolní přeprava vozidlem tovární značky Škoda Roomster, ... (dále též „vozidlo“) v čase 10:02 hod. – 10:13 hod., v místě: Na Petřínách 309/80, Praha 6, do: Schengenská – terminál 2, Praha 6 (dále též „uskutečněná přeprava“). Kontrolní jízda byla objednána přes aplikaci Uber. V protokolu o kontrole č. T/20180423/1/Fk (dále jen „Protokol o kontrole“) vyhotoveném dne 10. 5. 2018 jsou vyjmenována zjištěná porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Podle Protokolu o kontrole vozidlo, které do výchozího místa přijelo, nebylo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby, ve vozidle nebyl doklad o oprávnění k podnikání, vozidlo nebylo označeno jako vozidlo taxislužby (bez střešní svítilny, bez obchodního jména) a ve vozidle nebyly sestava taxamtru, záznamy o přepravě a kniha taxamtru. Během následné kontroly v cílovém místě předložil žalobce kromě osobních dokladů a dokladů od vozidla i průkaz řidiče taxislužby č. Ostatní doklady nutné k provozování taxislužby na území hl. m. Prahy předloženy nebyly. Vozidlo nebylo ke dni vyhotovení Protokolu o kontrole evidováno jako vozidlo taxislužby.
4. Proti závěrům o porušení povinností stanovených zákonem o silniční dopravě při provozování taxislužby podal žalobce námitky, ve kterých tvrdil, že vykonával smluvní přepravu na základě předchozí smlouvy, nemohl tedy porušit ustanovení zákona upravující provozování klasické taxislužby s taxametrem.
5. Sdělením ze dne 23. 5. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci podezření z přestupků podle: 1) § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se měl dopustit tím, že porušil § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť jako podnikatel v silniční dopravě nezajistil, aby ve vozidle Škoda Roomster, SPZ: ..., používaném k podnikání, byl při jeho provozu dne 23. 4. 2018 na trase z ulice Na Petřínách 309/80 v Praze do ulice Schengenská v Praze v čase 10:02 – 10:13 hodin, doklad o oprávnění k podnikání, nebo jeho kopie,
 - 2) § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 4. 2018 na trase z ulice Na Petřínách 309/80 v Praze do ulice Schengenská v Praze v čase 10:02 – 10:13 hodin, v rozporu s § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem Škoda Roomster, SPZ: ..., které nebylo vozidlem taxislužby.
6. Dne 21. 8. 2018 vydal MHMP rozhodnutí č.j.: MHMP 1138926/2018, sp. zn.: S-MHMP 637436/2018 ODA-TAX, kterým žalobce uznal vinným z přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě a uložil žalobci za tyto přestupky podle § 35 odst. 6 písm. a), b) zákona o silniční dopravě a podle § 46 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 100 000 Kč.

7. V odůvodnění rozhodnutí MHMP ohledně skutkových zjištění vyšel z obsahu protokolu o kontrole a ze zjištění, že žalobce měl v době uskutečněné přepravy živnostenské oprávnění k provozování silniční motorové dopravy osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, vozidlo nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby a žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Skutková zjištění pak posoudil se závěrem, že v daném případě žalobce neposkytoval taxislužbu na základě předchozí písemné smlouvy, kontrolní přeprava tak nebyla poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V další části odůvodnění pak MHMP uvedl úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru, že zjištěným porušením zákona odpovídá pokuta ve výši 100 000 Kč.
8. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, kdy námitky odvolací se v zásadě shodovaly s námitkami žalobními.
9. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a zabýval se jednotlivými odvolacími námitkami. Uvedl, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, když žalobce v odvolání nic nenamítal proti skutkovému stavu, ze kterého MHMP při vydávání prvostupňového rozhodnutí vycházel. Rovněž se obsáhle zabýval důvody, pro které shledal jako odpovídající výši uložené pokuty.
10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že oba správní orgány vycházely z předpokladu, že protokol o kontrole, který je základním podkladem pro vedení přestupkového řízení, byl nadán pravdivostí a správností. Pokud MHMP rezignoval na výslech kontrolující osoby, pak zatížil takové řízení nezákonností.
11. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl nezákonnost výše uložené sankce. Pokud má být sankce spravedlivá, musí naplňovat principy legality, legitimacy a proporcionality/přiměřenosti. Je však také nutné, aby výše sankce odpovídala skutkově shodným případům. To sice žalovaný sděloval v napadeném rozhodnutí, ale nikterak neuvedl (alespoň příkladně), o jaké skutkově shodné jiné případy se při jeho úvaze jednalo (např. spisovými značkami), aby bylo možné takový argument vůbec ověřit. Ve výsledku je takové stanovení výše pokuty postaveno na libovůli správního orgánu a neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalobce namítl, že rozhodování správních orgánů ve věcech týkajících se poskytnutých přeprav skrze aplikaci UBER je tak rozkolísané, že by bylo možné dovodit, že správní orgány nerozhodují o žalobci, ale rozhodují s ohledem na politické zadání ve věci používání aplikace UBER. V rámci přitěžujících okolností nebylo možné žalobci přičítat zájem na vedení řádného účetnictví. Žalobce rovněž odmítal argumentaci žalovaného, že jeho jednáním docházelo k poškozování cestujících/spotřebitelů. Nebylo možné jako přitěžující okolnost hodnotit nesplnění povinností, které by byly postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Jako přitěžující okolnost proto nebylo možné hodnotit absenci střešní svítilny s nápisem TAXI. Nebylo možné trestat žalobce za skutkovou podstatu, která nemohla být z podstaty věci naplněna, pakliže byl žalobce postihován za skutek zcela jiný, který vylučoval stíhání za skutek, který byl pojmově v takovém případě vyloučen. Žalovaný rovněž nezkoumal, zda by uložená pokuta nemohla být likvidační.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

povinnosti stanovené pro podnikání v silniční dopravě, není možné konstatovat, že by k těmto skutečnostem nemělo být přihlédnuto jen proto, že konstrukce zákona o silniční dopravě váže povinnost plnění jednotlivých podmínek zákona na splnění základní povinnosti evidence vozidla. Dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto údaje také věrohodným způsobem doloží. Žalobce v průběhu správního řízení nedoložil ke svým majetkovým poměrům vůbec žádné skutečnosti. Nelze předpokládat, že by v takové situaci mohla být pokuta v obdobné výši likvidační, především pokud žalobce nečinil žádné kroky k tomu, aby tuto skutečnost prokázal. Žalovaný neshledal důvody, proč by v tomto případě mělo dojít ke zvážení možnosti snížení pokuty z důvodu délky řízení.

15. Při jednání zástupce žalobce setrval na žalobních bodech a zdůraznil, že v daném případě byly nesprávně označeny přitěžující okolnosti. Jestliže vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, nelze přičítat žalobci k tíži při úvaze o výši pokuty nedostatečné vybavení (neexistence střešní svítilny, označení obchodním jménem či sestavy taxametru). Rovněž tak správní orgán nesprávně vycházel ze závěru, že žalobce jednal jako člen organizované skupiny. Tento pojem je třeba vykládat ve smyslu trestněprávních předpisů a taková okolnost nenastala. Zástupce žalobce dále zdůraznil, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí a že tato skutečnost nebyla hodnocena při stanovení výše pokuty, ačkoliv k tomuto hledisku mají přihlížet i správní orgány v rámci správního trestání. Délka řízení před soudem pak má mít odraz při rozhodování o návrhu žalobce na využití moderačního práva soudem. Zástupce žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, případně snížení výše pokuty soudem.
16. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě uvedl, že přitěžující i polehčující okolnosti byly v daném případě stanoveny v souladu se zjištěnými skutečnostmi a k nedostatkům ve vybavení vozidla mohlo být takto přistoupeno. Připustil, že pojem organizovaná skupina nebyl použit nejvhodněji, ale nebyl vykládán podle trestněprávních předpisů. Byl použit v rámci odůvodnění zvyšování sankcí v obecné rovině. Poukázal na to, že nárok na snížení sankce z důvodu nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí není v právní úpravě zakotven. Navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějšího znění; dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (ve znění platném v rozhodné době, to je v době spáchání přestupku) taxislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.
19. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, jde-li o vnitrostátní veřejnou linkovou osobní dopravu, nebo 2. doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k provádění přepravy vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, v ostatních případech.

20. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.
21. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího.
22. Podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které a) je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“), nebo b) poskytla přepravovaná osoba pro účely své přepravy (dále jen „vozidlo cestujícího“)....“.
23. Podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě za přestupek lze uložit pokutu do 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, do 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že rozhodnutí MHMP je vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné, což následně aprobeoval žalovaný napadeným rozhodnutím. S tím souvisí i námitka žalobce, že byl postižen i za jiné jednání, jehož prokazování nebylo předmětem přestupkového řízení, konkrétně za to, že jeho vozidlo nebylo řádně označeno (nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce) a vybaveno taxametrem, resp. že řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby.
25. V případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by se jednalo o vadu, která by zabránila soudu zabývat se věcnými námitkami, ale takovou situaci soud však v daném případě neshledal. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, na základě jakých podkladů své skutkové závěry učinil, jakými úvahami se řídil při hodnocení shromážděných podkladů i jaké právní závěry učinil, odůvodnění napadeného rozhodnutí logicky navazuje na výrok (totéž lze konstatovat i o rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
26. Pokud žalobce namítl, že jej správní orgán I. stupně a žalovaný postihli i za jiné jednání, pak podle názoru soudu k ničemu takovému nedošlo. Skutek, za nějž byl žalobce potrestán, byl srozumitelně uveden ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, jednání je popsáno tak, že ho nelze zaměnit za jiné. Žádnou zmatečnost, rozpornost či nepřezkoumatelnost v takovém vymezení soud neshledává. Okolnosti spáchání přestupku jsou v odůvodnění správních rozhodnutí zmiňovány při odůvodnění výše pokuty, nikoliv u stanovení trestnosti jednotlivých jednání. Nejedná se o rozšíření přestupkové odpovědnosti, ale o zdůvodnění konkrétních okolností daného případu při hodnocení závažnosti porušení právních povinností pachatelem. Ačkoliv se zmiňované okolnosti mohou krýt se skutkovými podstatami jiných přestupků, při hodnocení povahy a závažnosti přestupku je možné z nich vycházet. Podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky je povaha a závažnost přestupku dána mimo jiné způsobem a okolnostmi spáchání přestupku. Podle názoru soudu tak k žádnému rozšíření přestupkové

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

odpovědnosti nedošlo, ale jednalo se o odůvodnění konkrétně uložené sankce, a proto žalobní bod je nedůvodný.

27. Žalobce poukázal na to, že v době spáchání přestupku byla judikatorní praxe taková, že dané jednání za trestné nepovažovala (rozsudky Vrchního soudu v Olomouci). K této argumentaci soud uvádí, že vrchní soud neposuzoval trestnost jednání, ale občanskoprávní spor, proto se k samotné trestnosti jednání nevyjadřoval, navíc byl posuzován právní stav před účinností zákona č. 340/2017 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu a kterým byly příslušné skutkové podstaty přestupků nově formulovány. Nelze tak učinit žádný obecnější závěr v tom smyslu, že by soudní judikatura jednání žalobce, k němuž došlo po nabytí účinnosti novely zákona o silniční dopravě, jeho jednání vymezovala jako dovolené. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by z judikatury v daném období vyplýval názor, že poskytování přepravy v rámci aplikace UBER není poskytováním taxislužby. Naopak judikatura správních soudů jednoznačně dovodila, že se jedná o provozování taxislužby, při kterém mají být splněny všechny povinnosti stanovené zákonem o silniční dopravě pro provozování taxislužby s tím, že se nejedná o poskytování přepravy na základě předchozí písemné smlouvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 – 131, Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9A 117/2018-49) V daném případě je pak pro posouzení věci rozhodné, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný, že vozidlo, kterým byla přeprava poskytnuta, nebylo vůbec evidováno jako vozidlo taxislužby a nebylo ani vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání, což jsou základní povinnosti, jejichž splnění zákon vyžaduje bez ohledu na druh taxislužby.
28. Žalobce namítl, že MHMP neprovedl výslech kontrolujících osob a vycházel pouze z Protokolu o kontrole, což mělo mít za následek nezákonnost rozhodnutí.
29. Obdobnými námitkami se soud v minulosti opakovaně zabýval, přičemž na dříve vyslovených závěrech setrvává (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, čj. 10A 190/2019 – 50, či ze dne 5. 10. 2020, čj. 10A 187/2019 - 51). Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, *„aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“*. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední. To jinými slovy znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
30. Uvedené platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude základní a stěžejní důkaz představovat kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 10. 2015, čj. 5 Ads 92/2015 – 24, nebo ze dne 31. 7. 2019, čj. 6 As 29/2019 - 32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.

31. Nebyly-li skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh zpochybněny, nebránilo nic správnímu orgánu prvního stupně vyjít z jeho obsahu v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení. Soud považuje za stěžejní, že Protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, včetně skutkových okolností rozhodných pro navazující právní závěry. Je třeba zdůraznit, že žalobce tyto závěry nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Žalobce totiž svou procesní obranu směřoval toliko do roviny právní, nikoli skutkové. Správní úřady nemusejí v každém případě bezpodmínečně vyslechnout pracovníky kontrolního orgánu či jiné osoby, které zjistily určité jednání. Takový postup je namístě pouze v těch případech, kdy je skutkový děj výrazně zpochybňován a mohou tak být důvodné pochybnosti o průběhu daného jednání. V daném případě dle názoru soudu správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval a nepřistoupil k žalobcem teprve v žalobě zmiňovanému výsledku kontrolujících osob. Správní orgány přitom vycházely nejen z Protokolu o kontrole, ale i z fotodokumentace na CD, rozpisu jízdného, faktury o přepravě č. ARVFUKDL-03-2018-0000742 na částku 149,95 Kč (viz strana 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a správní spis). Ani v žalobě nebyla námitka neprovedení výsledku kontrolujících osob nijak blíže rozvedena. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by měly z jejich výsledku nově vyplynout a které by měly vliv na vydané rozhodnutí. Námitku nelze považovat za této situace za důvodnou.
32. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že mu byla uložena nezákonná sankce ve výši 100 000 Kč a že byly správními orgány nesprávně zhodnoceny přítěžující okolnosti, které měly vliv na stanovení výše pokuty.
33. Prvostupňové rozhodnutí k otázce výše pokuty obsahuje úvahu, jak jednotlivé okolnosti případu ovlivňují závěr o závažnosti přestupků, za které byla pokuta ukládána. Skutečnost, že vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby správní orgán I. stupně hodnotil jako závažné porušení zákona o silniční přepravě i s ohledem na to, že s touto evidenční povinností jsou spjaté další povinnosti, zejména daňové. Jako zásadní okolnost pro určení závažnosti jednání žalobce hodnotil správní orgán I. stupně to, že vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno (žlutá střešní svítidla s nápisem TAXI, jména a příjmení žalobce) a vybaveno (taxametr). Správní orgán I. stupně uvedl, že tato „*protiprávní jednání lze sice samostatně sankcionovat pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem (vozidlem taxislužby), ale správní orgán je přesto posuzuje jako přítěžující okolnost, neboť shledává zásadní rozdíl v tom, když dopravce nezařadí vozidlo do evidence vozidel taxislužby, ale jinak toto vozidlo splňuje veškeré požadavky na vozidla taxislužby.*“ Byť zde MHMP hovoří o přítěžující okolnosti, je z kontextu zřejmé, že se jedná o okolnosti, které posuzoval zejména z hlediska závažnosti přestupku. Soud považuje za potřebné dále poukázat na to, že výčet přítěžujících okolností v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní a správní orgány mohou vzít jako přítěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Dále správní orgán I. stupně spatřoval vyšší společenskou nebezpečnost v nedodržení zákonných povinností žalobce při vedení záznamu o provozu vozidla, což je významné pro správné vedení účetnictví. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, proč se jeví v daném období jako

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

přiměřená sankce pokuta ve výši 100 000 Kč. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za spáchané přestupky pokutu ve výši 100 000 Kč, když horní hranice mohla činit až částku 350 000 Kč, tj. ve výši cca 35 % sazby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dopravní úřad ukládal na začátku působení Uber v Praze spolupracujícím dopravcům pokuty ve výši 50 000 Kč, které se postupně zvyšovaly až na částky značně přesahující 100 000 Kč. Pokuta 100 000 Kč nebyla ojedinělou pokutou, nýbrž pokutou běžně ukládanou za přestupky spáchané v obdobném období, jako se porušení zákona dopustil žalobce, pokud byly shledány polehčující okolnosti. V tomto případě bylo polehčující okolností to, že žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Žalovaný poukázal i na vývoj při ukládání pokut za obdobné přestupky, když činnost dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci Uber je dlouhodobá, přestože je obecně známo její právní hodnocení, že nesplňuje požadavky zákona na uzavření předchozí písemné smlouvy.

34. S ohledem na výše uvedené shrnutí má soud obecně za to, že správní orgány uložily sankci v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, výše pokuty je řádně a podrobně odůvodněná, přičemž úvahy správních orgánů jsou jasné a srozumitelné. Nelze tedy souhlasit s námitkou, že by výše pokuty byla libovůlí správních orgánů, nezdůvodněná, nepřezkoumatelná či nepřiměřená. V posuzovaném případě sice správní orgány nepoukázaly na jiné konkrétní případy, v nichž uložily sankce obdobné výše, avšak městský soud to nepovažuje za vadu, která by měla vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že o činnosti dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci Uber lze hovořit jako o organizované skupině, z dalšího textu je zřejmé, že tento pojem nebyl žalovaným použit ve významu okolnosti zvyšující sazbu pokuty či přitěžující okolnosti, ale při vyjádření k důvodům postupného zvyšování pokut ukládaných v jednotlivých případech. Použití tohoto pojmu nepředstavuje skutečnost, pro kterou by měla být úvaha o výši trestu shledána jako nesprávná, vedoucí k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce dále namítl, že se správní orgány obou stupňů dostatečně nevypořádaly s případně likvidační povahou uložené pokuty. Poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, které však v daném případě má v argumentaci výrazně omezenou použitelnost. Rozhodnutí sice poukazuje na to, že osobní a majetkové poměry je nutné s ohledem na možný likvidační charakter zkoumat i tam, kde sám zákon takovou povinnost nestanoví, zároveň však toto usnesení výslovně počítá s aktivitou účastníka řízení, který sám případně musí likvidační charakter konkrétně uložené pokuty namítat a spolehlivě prokázat (zejména v odvolacím řízení, kdy je mu již výše uložené pokuty známa). Nic takového žalobce ve správním řízení netvrdil a nečiní tak ani v žalobě. Je tak nutné uzavřít, že pokud žalobce konkrétně likvidační charakter uložené pokuty v řízení neuplatňoval, nemohl se konkrétněji žalovaný k takto velice obecné námitce vyjádřit, a nemůže tak učinit ani soud.
36. Protože žalobce v rámci správního řízení žádné konkrétní tvrzení o možném likvidačním dopadu pokuty do jeho osobních a majetkových poměrů neuvedl, žalovaný k této problematice pouze v obecné rovině a v reakci na odvolací argumenty uvedl, že žalobce jako dopravce podniká od roku 2016, že nelze vycházet při úvaze o výši pokuty z průměrné hrubé mzdy, ale že vycházel ze standardních majetkových poměrů dopravců v pražské taxislužbě. Dále poukázal na možnost splátek při úhradě ukládané pokuty. Takovou úvahu lze vzhledem k obecným odvolacím námitkám hodnotit jako dostatečnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Ostatně ani v žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se možného likvidačního dopadu pokuty.

37. K námitce, že správní orgány zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces v rámci práva na projednání správní věci v přiměřené době, soud uvádí, že ačkoliv rozhodnutí v daném případě nebylo vydáno ve lhůtách, které obecně stanoví správní řád, samo o sobě toto zjištění nemůže být významné pro hodnocení zániku trestnosti jednání či jeho společenské nebezpečnosti, neboť se jedná o lhůty pořádkové, které samy o sobě tyto následky nemají, a dále se jedná sice o překročení těchto lhůt, které však soud nepovažuje za natolik intenzivní, aby mohlo zdůvodnit výraznější snížení pokuty za spáchané jednání. Žalobce se projednávaného skutku dopustil dne 23. 4. 2018, řízení bylo zahájeno dne 23. 5. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 21. 8. 2018, napadené rozhodnutí dne 22. 8. 2019. Délku řízení (cca 15 měsíců) nelze hodnotit jako excesivní a jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
38. Pokud jde o změnu výše uložené sankce v rámci moderace soudem (viz druhá část eventuálního petitu žalobce), soud uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Délka řízení u soudu není důvodem pro využití moderačního oprávnění.
39. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobce na moderaci výše uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti. Žalobci byla v projednávané věci uložena pokuta ve výši cca 35% horní zákonné hranice sazby (viz § 36 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě). Pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Soud ji nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto nejsou splněny. Soud o využití moderačního práva uvažil po provedeném přezkumu na podkladě shora popsaných skutkových zjištění a právního posouzení správními orgány obou stupňů, jejichž závěry považuje za vyčerpávající a souladné se zákonem, přičemž dospěl k závěru, že žalobci nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši.
40. Soud si byl vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, a proto se zabýval novelou zákona o silniční dopravě účinnou od 1. 7. 2020 (provedenou zákonem č. 115/2020 Sb.), již došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k nejčastěji používaným mobilním aplikacím (i aplikace Uber), nicméně pro žalobce příznivější úpravu za shora popsaného skutkového stavu však neshledal (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41 či dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

41. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. září 2021

JUDr. Karla Cháberová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.